

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Gfv.VII.30.387/2016/5.

A tanács tagjai:. Pethőné dr. Kovács Ágnes a tanács elnöke
. Farkas Attila előadó bíró
. Osztovits András bíró

A felperes: S.

A felperes képviselője: dr. Rózsa Péter ügyvéd

Az alperes: L.L.

Az alperes képviselője: dr. Bohács Zsolt ügyvéd

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:
Szegedi Ítéltábla, Gf.III.30.474/2015/5. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és az eljárás száma:
Szegedi Törvényszék, 13.G.40.009/2015/16. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 142.900 (száznegyvenkétezer-kilencszáz) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az állam javára - felhívásra - 450.000 (négyszázötvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felek között 2010. április 26-án deviza alapú zártvégű pénzügyi

lízingszerződés jött létre egy Audi A3 típusú személygépkocsi tulajdonjoga megszerzésének finanszírozása érdekében. A mértékadó devizanem CHF, a finanszírozott összeg a gépjármű bruttó vételárával egyezően 4.500.000 Ft, a futamidő 85 hónap, a rendszeres havi lízingdíj induló összege 67.847 Ft, a teljes lízingdíjtartozás pedig 5.699.148 Ft volt.

- [2] Az alperes a szerződés elválaszthatatlan részét képező PLAGd/2010.01.01. számú üzletszabályzata I.19. pontjában, II. fejezetében és III.3. pontjában foglaltaknak megfelelően jogosult volt a lízingdíjakon felül az árfolyamváltozás és a kamatváltozás érvényesítésére. Amennyiben a felperes a lízingszerződésben foglalt valamennyi kötelezettségét teljesítette, az üzletszabályzat III.6. pontja alapján igényt tarthatott a gépjármű tulajdonjoga megszerzéséhez szükséges alperesi nyilatkozat kiadására.
- [3] A lízingszerződést az alperes képviselőjében megbízottja, a **L. Kft.** munkavállalója, **K.Zs.** írta alá a **L.** 007 számú bélyegző használatával.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [4] A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a lízingszerződés nem jött létre, illetve érvénytelen, mivel nem tartalmazza az ügyleti kamat, a THM, az egyes költségek és díjak és más, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 210. § (2) bekezdésében meghatározott kötelező tartalmi kellékek feltüntetését. Arra is hivatkozott, hogy a szerződés alaki hibában is szenved, érvényes létrejöttéhez ugyanis a Hpt. 47. §-a értelmében két személy együttes aláírására lett volna szükség. Sérelmezte továbbá a felperes, hogy az alperesnek a szerződés megkötésekor eljáró megbízottja nem rendelkezett a PSZÁF erre őt feljogosító engedélyével. A lízingszerződésnek a kamat és a költségek megváltoztatását lehetővé tevő kikötései egyébként sem felelnek meg az egyértelmű és érthető megfogalmazás, a ténylegesség, arányosság és átláthatóság követelményének, és a Hpt. 210. § (2) bekezdését is sértik. Álláspontja szerint a szerződés semmisségét eredményezi az is, hogy mértékadó devizanemként a CHF-et jelölték meg. Ez a szerződéses kikötés ugyanis érthetetlen és ellentmondásos, mivel a finanszírozott összeget és az általa fizetendő összegeket is forintban határozták meg. Mindezekon túl a felperes a szerződésben kikötött árfolyamrész alkalmazásának tisztességtelenségére is hivatkozott. Állította továbbá, hogy az alperes az árfolyamrész és az árfolyamkockázat körében nem tett eleget a lízingszerződés lényeges tartalmára vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének sem. Emellett a lízingszerződés a felperes előadása szerint nem tartalmazza a THM megjelölését sem, a THM egyes elemeiről, mibenlétéről és mértékéről pedig az alperes tájékoztatást sem adott a részére. Mindezekre tekintettel a felperes a szerződéseket tévedésre, illetve megtévesztésre hivatkozással meg is támadta.

- [5] A felperes annak megállapítását is kérte, hogy az alperes üzletszabályzata nem vált a lízingszerződés részévé. Állítása szerint ugyanis az üzletszabályzatot a szerződéskötést megelőzően nem volt lehetősége megismerni, és az egyébként is a szokásos szerződési gyakorlattól eltérő rendelkezéseket tartalmaz. Külön figyelemfelhívó tájékoztatást azonban az alperes nem adott a részére. Arra az esetre, ha a bíróság a lízingszerződés létrejöttét és érvényességét állapítaná meg, a felperes további kérelmeiben a szerződésben meghatározott fix ütemezés szerinti elszámolás, illetve a CHF Libor kamatmérték alkalmazásával történő elszámolás alapulvételével kérte fennálló tartozása összegének meghatározását, és igényt tartott a gépjármű törzskönyvének kiadására is.
- [6] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és a másodfokú határozat

- [7] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. A határozat indokolása szerint a felek közötti pénzügyi lízingszerződés rendelkezik a létrejöttéhez szükséges tartalmi kellékekkel, megjelöli ugyanis a lízingtárgyat, valamint a havi és az összes lízingdíjak összegét. A kamat, a díjak és a költségek feltüntetésének elmaradása a szerződés létrejöttét és érvényességét nem érinti. Nem befolyásolja szerződés érvényes létrejöttét az sem, hogy az alperes a lízingdíj meghatározása során milyen költségeket vett figyelembe, milyen lízingkulcsot alkalmazott, illetve hogy mértékadó devizanemként a CHF-et kötötték ki. A szerződés ez utóbbi rendelkezése azt fejezi ki, hogy a felek között svájci frank alapú lízingszerződés jött létre. Az ilyen szerződések megkötésének pedig, a Kúria 6/2013. PJE határozata 2. pontjában foglaltakra figyelemmel, nem volt törvényes akadálya.
- [8] Alaptalanul hivatkozott a felperes az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a lízingszerződés alaki hibából eredő érvénytelenségére is. A szerződést az alperes nevében aláíró **K.Zs.** ugyanis, a rendelkezésre álló adatok szerint, nem rendelkezett az alperes képviselőre őt feljogosító meghatalmazással, eljárása ezért álképviselőnek minősült. Az alperes azonban az álképviselő eljárását utólag több ízben is jóváhagyta: egyrészt azzal, hogy a lízingszerződés alapján az őt terhelő kötelezettségeket teljesítette, másrészt a per folyamán kifejezett jóváhagyó nyilatkozatot is tett.
- [9] Megalapozatlanul állította a felperes - az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerint - azt is, hogy az alperes üzletszabályzata nem vált a felek közötti szerződés részévé. A felperes ugyanis írásbeli nyilatkozatában rögzítette, hogy az üzletszabályzatot átvette, az abban foglaltakat elfogadta. Az elsőfokú bíróság rámutatott: a felek közötti lízingszerződés nem tartozik a fogyasztói szerződések körébe, így a részét képező általános szerződési feltételek esetleges tisztességtelensége a

szerződés érvényességét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 209/A. § (1) bekezdése értelmében egyébként is csak akkor érinti, ha a lízingbevevő a szerződést eredményesen megtámadja. A perbeli esetben azonban az arra nyitva álló határidőben a lízingszerződés megtámadására nem került sor. Az árfolyamrés tisztességtelensége a perben szintén nem volt vizsgálható, e kikötést ugyanis a felperes a megtámadási határidőben szintén nem támadta meg. A felperes által kért elszámolás mindezekre figyelemmel nem teljesíthető.

- [10] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében helybenhagyta. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást maradéktalanul lefolytatta és a bizonyítékok helyes értékelésével, az eljárási szabályok megsértése nélkül megalapozott érdemi döntést hozott. A lízingszerződés létrejöttével és érvényességével kapcsolatban a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját. A felperes által előadott alaki érvénytelenségi hivatkozással kapcsolatban megjegyezte, hogy a gazdasági társaság szervezeti képviselői még akkor is, ha együttes cégjegyzésre jogosultak, más személy részére önállóan gyakorolható képviseleti jogot is adhatnak. A Hpt. 47. § (2) bekezdése a pénzügyi vállalkozások körébe tartozó alperesre nem volt irányadó, így **K.Zs.**, amennyiben megfelelő meghatalmazással rendelkezett volna, ügyleti képviselőként önállóan is jogosult lett volna a perbeli lízingszerződés aláírására. Az álképviselet körében a másodfokú bíróság szintén egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel. Megjegyezte azt is, hogy az a körülmény, hogy az alperes megbízottja, a **L. Kft.** esetlegesen nem rendelkezett a szükséges PSZÁF engedéllyel ahhoz, hogy pénzügyi szolgáltatás teljesítésére irányuló ügynöki tevékenységet végezzen, a lízingszerződés érvényességét nem érinti.
- [11] Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy az alperes üzletszabályzata a lízingszerződés részévé vált, külön figyelemfelhívó tájékoztatásra és kifejezett felperesi elfogadó nyilatkozatra az árfolyamrésre és az árfolyamváltozásra vonatkozó üzletszabályzatbeli kikötések esetében sem volt szükség. Osztotta a másodfokú bíróság azt a jogi álláspontot is, hogy a perbeli szerződés egyes kikötéseinek esetleges tisztességtelensége nem eredményezi a szerződés semmisségét, hanem legfeljebb a szerződés megtámadására adhatott volna alapot. A megtámadási határidőt azonban a felperes elmulasztotta. Alaptalanul tartott igényt a felperes a másodfokú bíróság megállapítása szerint a CHF Libor kamatmérték alapulvételével történő elszámolásra is, ez ugyanis nem felel meg a lízingszerződés előírásainak. Nem áll összhangban a szerződés részét képező üzletszabályzat I.8., I.13., I.16., I.17., I.19., II/A.1.C, II.a.3., III.3., IV.1b. pontjaival és a IX. fejezetében foglaltakkal a felperes fixösszegű kamattal történő elszámolásra vonatkozó igénye sem.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [12] A felperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése, az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a keresetének helyt adó döntés meghozatala, másodlagosan pedig az ügyben eljáró bíróságok új eljárásra, új határozat hozatalára utasítása iránt felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.
- [13] Érvelése szerint a bíróságok a szükséges bizonyítási eljárást nem folytatták le, a rendelkezésre álló bizonyítékokat pedig tévesen értékelték. Ebből eredően megalapozatlan érdemi döntést hoztak és indokolási kötelezettségüknek sem tettek eleget. A jogerős ítélet ezért sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdését és 221. § (1) bekezdését.
- [14] Az ügy érdemével kapcsolatban a felperes állította, hogy a perbeli zártvégű pénzügyi lízingszerződés létre sem jött, a szerződés ugyanis nem tartalmazza a Hpt. 210. § (2) bekezdésében meghatározott kötelező tartalmi elemeket, így a kamatot, a díjat, az egyéb költségeket, a késedelmes teljesítés és a mellékkötelezettségek érvényesítésének módját, következményeit. Megjegyezte, hogy az ügyben eljáró bíróságoknak a szerződés tartalmára és jogi minősítésére vonatkozó álláspontja nem áll összhangban az irányadó jogszabályokkal, a közgazdaságtan alapelveivel, a matematika szabályaival, és a pénzügyi-gazdasági szektorban kialakult több évtizedes finanszírozói és banki gyakorlattal. Mindezekkel összefüggésben utalt a Ptk. 205. § (2) bekezdésében, a Hpt. 2. számú melléklete I.11. pontjában és a Ptk. 117. § (2) bekezdésében foglaltakra.
- [15] Arra is hivatkozott a felperes, hogy abban az esetben, ha a szerződés létrejötté mégis megállapítható, úgy a szerződés teljes egészében semmisnek minősül, mivel a Ptk. 217. § (1) bekezdésébe ütköző módon, az alakiság megsértésével kötötték. Az alperes megbízottjának, a **L. Kft.**-nek az alkalmazottja, **K.Zs.** ugyanis nem rendelkezett önálló aláírási jogosultsággal. A **L.L.** bélyegzőjének használatára pedig az adott tényállás mellett nem kerülhetett volna sor. A lízingszerződés a felperes álláspontja szerint azért is érvénytelen, mert PSZÁF engedélyhez kötött ügynöki tevékenység keretében, a szükséges engedély hiányában jött létre. Állította továbbá a felperes, hogy a lízingszerződés tisztességtelen kikötéseket tartalmaz, emellett az alperes a szerződéskötést megelőzően az árfolyamváltozás létezéséről, lehetőségéről, a lízingdíjra, a visszafizetendő tőketartozásra gyakorolt hatására, az árfolyamrés alkalmazásáról nem adott a részére megfelelő, elvárható szintű tájékoztatást sem. Mindezek pedig szintén a szerződés semmisségét eredményezték. Előadása szerint a felperes nem kapott tájékoztatást a szerződésnek a szokásos szerződési gyakorlattól eltérő kikötéseiről sem. Így a lízingszerződés a Ptk. 205/B. § (2) bekezdésének megsértése miatt is érvénytelen. Arra is hivatkozott a felperes, hogy a szerződés a Hpt. 210. § (2)

bekezdésének kötelező előírása ellenére nem határozza meg a kamatot és a költségeket, például az árfolyamrést, a közjegyzői okirat díját, a folyósítás költségét, a biztosítás díját. Mindezek a költségek és díjak maradéktalanul az alperes hirdetményeiben sem szerepeltek, de a hirdetmény egyébként sem része a szerződésnek. A lízingszerződés érvénytelensége ezért a Hpt. 210. § (2) bekezdése és a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján is megállapítható. A szerződés érvénytelenségét eredményezi a felperes véleménye szerint az is, hogy a lízingdíjak összegét kizárólag forintban jelölték meg, a tartozás összegének CHF-ben történő meghatározására nem került sor. Azt is állította a felperes, hogy a szerződés beépített CASCO biztosítást tartalmaz, az alperes azonban biztosítási tevékenység végzésére nem volt jogosult. A lízingszerződés ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdésére figyelemmel ebből az okból is semmis. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a felek között a felperes álláspontja szerint a hatályossá nyilvánítás keretében a mindenkori jegybanki alapkamat alkalmazásával kell elszámolni. A felperes megjegyezte azt is, hogy a lízingszerződés érvénytelensége folytán a szerződés biztosítására létrejött kezességi szerződés is érvénytelen.

[16] A felperes arra is hivatkozott, hogy az alperes üzletszabályzata nem vált a szerződés részévé, azt ugyanis a szerződéskötést megelőzően nem bocsátották a rendelkezésére. Sérelmezte, hogy e vonatkozásban az általa előterjesztett bizonyítási indítványoknak az ügyben eljáró bíróságok nem adtak helyt. Megjegyezte, hogy az üzletszabályzat egyébként is olyan kikötéseket tartalmaz, amelyeket külön egyedileg meg kellett volna tárgyalni. Erre a szerződéskötést megelőzően szintén nem került sor.

[17] Arra az esetre, ha a Kúria nem osztja a lízingszerződés létre nem jöttére és érvénytelenségére vonatkozó álláspontját, és úgy ítéli meg, hogy az üzletszabályzat is a szerződés részévé vált, a felperes a felek között a CHF Libor alkalmazásával kérte a szükséges elszámolás elvégzését, az üzletszabályzat ugyanis üzleti kamatként egyértelműen kizárólag a CHF Libort adja meg.

Kiemelte a felperes, hogy a lízingdíjak összegét a szerződés, illetve az üzletszabályzat rendelkezései alapján az alperes nem módosíthatta. Az egyedi lízingszerződés ugyanis rögzíti a lízingdíjak összegét és fizetési ütemezését, referencia kamatra történő utalást viszont nem tartalmaz. A szerződés alapján így a fixen rögzített fizetési ütemezést kell alkalmazni. Az üzletszabályzat egyéb, a változások elszámolására irányadó rendelkezései a felperes álláspontja szerint a Ptk. 205/C. §-ban foglaltak értelmében nem vehetők figyelembe.

[18] Végül a felperes eltúlzottnak minősítette az alperes részére megítélt első- és másodfokú perköltség összegét is.

[19] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [20] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. A támadott határozatot a felperes által hivatkozott okok miatt nem találta jogszabálysértőnek.
- [21] A Kúria mindenekelőtt rögzíti: az ügyben eljáró bíróságok a felperes kereseti kérelmeinek keretei között a jogvita eldöntéséhez szükséges tényállást feltárták, a szükséges bizonyítást – a felperes állításával ellentétben – lefolytatták, és a bizonyítékokat okszerűen mérlegelték. A másodfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítéletét a szükséges körben megindokolta. A Pp. 206. § (1) bekezdésének és 221. § (1) bekezdésének megsértésére tehát nem került sor.
- [22] A jellegadó szolgáltatás, a szerződő feleket megillető, illetve terhelő jogok és kötelezettségek vizsgálata és értékelése alapján helytállóan foglaltak állást a bíróságok a perbeli szerződés jogi minősítésének kérdésében is. E vonatkozásban további bizonyítási eljárás lefolytatására ugyancsak nem volt szükség.
- [23] A peres felek jogviszonyát az általuk kötött egyedi szerződés, az annak elválaszthatatlan részét képező üzletszabályzat, és ez utóbbi rendelkezése folytán az alperes hirdetménye határozták meg. E három dokumentum együttes értelmezése alapján az eljáró bíróságok a felperes által megjelölt anyagi jogi szabályok megsértése nélkül állapították meg, hogy a nem fogyasztónak minősülő felperes és az alperes között a perbeli zártvégű, deviza alapú pénzügyi lízingszerződés létrejött és érvényes.
- [24] A pénzügyi lízingszerződés olyan, a Ptk.-ban nem szabályozott atipikus szerződés, amely az adásvétel, a bérlet és a kölcsön elemeit egyaránt tartalmazza. Az ilyen szerződés létrejöttéhez a feleknek a Ptk. 205. § (2) bekezdése értelmében a lízingtárgyban és a lízingdíjban kell megállapodniuk.
- [25] A Hpt. 210. § (2) bekezdése – a Hpt. 3. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – a pénzügyi lízingszerződések esetében csak az adott jogviszony sajátosságainak megfelelően alkalmazható.
- [26] A Hpt. 2. számú mellékletének III.7. pontja szerinti kamat kikötése a lízingszerződések esetében – azok jellegéből adódóan – nem merülhet fel. Az pedig, hogy a szerződésben nem tüntetnek fel díjakat és egyéb költségeket, nem rendelkeznek a késedelmes teljesítés, a mellékkötelezettségek érvényesítésének módjáról, következményeiről, a pénzügyi lízingszerződés létrejöttét és érvényességét nem érinti. Annak ugyanis, hogy a szerződésben mindezek nem szerepelnek, az a jogkövetkezménye, hogy költséget, díjat az alperes külön nem számíthat fel, mellékkötelezettségeket nem érvényesíthet.
- [27] A Hpt. 2. számú mellékletének I.11. pontjában említett kamatrész nem azonos a Hpt. 2. számú melléklete III.7. pontjában értelmezett kamattal. Az I.11. pont szerinti kamatrész a lízingdíj használati része, amely az ügylet jellegéből eredően kamatelemet, a finanszírozáshoz kapcsolódó egyéb díj- és költségelemeket, valamint

a dolog használatának átengedésére tekintettel használati díj jellegű elemet is tartalmazhat. A felek közötti szerződésben rögzített adatok alapján pedig - az üzletszabályzat I.11. pontjában foglaltakra figyelemmel - a felperes által fizetendő lízingdíj tőkerésze és - abszolút összegben - kamatrésze egyaránt megállapítható, illetve kiszámítható. Az ugyanakkor a Hpt. 210. § (2) bekezdéséből nem következik, hogy a kamatrészt százalékos mértékben kellett volna a lízingszerződésben rögzíteni. Nem ellentétes az egyértelmű meghatározottság követelményével az sem, hogy a kamatrész a szerződésben foglaltak szerint a referencia kamat változásának függvényében változhat.

- [28] Az pedig, hogy az alperes a lízingdíj kamatrészét hogyan képezte, abban milyen gazdasági és üzleti megfontolások alapján milyen költségelemeket vett figyelembe, a szerződés létrejötte és érvényessége szempontjából közömbös. A lízingdíj kalkulációjának szempontjait, a kamatrész egyes elemeit a feleknek a lízingszerződésben külön nem kellett feltüntetniük.
- [29] A felperes alaptalanul hivatkozott a Ptk. 217. § (1) bekezdésének megsértésére is.
- [30] Az írásbeliség követelménye a szerződések esetében akkor teljesül, ha az okirat legalább a felek személyének megjelölését, a szerződés lényeges tartalmi elemeit, valamint a felek, illetve amennyiben a felek képviselő útján kötnek szerződést, a képviselőik aláírását tartalmazza. A Kúria egyetértett az ügyben eljáró bíróságoknak azzal a megállapításával, hogy a perbeli lízingszerződés megkötésekor az alperes nevében eljáró személy álképviselő volt. A képviselt személy azonban az álképviselő cselekményét utólag jóváhagyhatja. Ilyenkor az álképviselő által tett jognyilatkozat a Ptk. 221. § (1) bekezdéséből következően érvényessé válik, és ugyanaz a hatása, mint ha a képviselői jog eleve is fennállt volna. Az utólagos jóváhagyás folytán tehát a szerződést létrejötnének kell tekinteni. Ez a szabály akkor is irányadó, ha valamely szerződésre jogszabály meghatározott alakot szab.
- [31] Az alperes pedig a nevében eljáró személy szerződési nyilatkozatát utólag több ízben, előbb ráutaló magatartással, a lízingszerződés teljesítésével, majd a per folyamán írásbeli nyilatkozatával jóváhagyta. A jóváhagyó nyilatkozat megtételére a Ptk. nem szab határidőt. A szerződési nyilatkozatot mindezekre figyelemmel érvényesnek kell tekinteni, így a perbeli lízingszerződés létrejött.
- [32] A PSZÁF engedélyének hiánya a Ptk. 200. § (2) bekezdésének helyes értelmezése szerint nem érinti az ilyen engedély nélküli ügynöki tevékenység keretében létrejött szerződés érvényességét. A Kúria e vonatkozásban is maradéktalanul egyetért a jogerős ítélet indokolásában kifejtettekkel. Az ügynök engedély nélküli eljárásának jogkövetkezménye csak az őt érintő felügyeleti intézkedés lehet.
- [33] A Kúria osztotta az ügyben eljáró bíróságoknak azt a jogi álláspontját is, hogy a felperes a részére nyújtott tájékoztatás

nem megfelelő voltát állítva a lízingszerződés semmisségére megalapozottan nem hivatkozhat. A Hpt. 203. § (6) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség a pénzügyi intézményeket csak a lakossági ügyfelekkel szemben terhelte, a felperes azonban nem tartozik a lakossági ügyfelek körébe. A perbelihez hasonló deviza alapú pénzügyi lízingszerződéseket a szerződéskötés időpontjában már széles körben, hosszabb ideje alkalmazták a pénzügyi piacon, így a gazdasági élet professzionális résztvevőjének minősülő felperes a szerződésben és a részét képező üzletszabályzatban rögzítettekre is figyelemmel megfelelően tájékozódhatott az ügylet jogi lényegéről, előnyeiről és kockázatairól, gazdasági következményeiről.

- [34] A felperesnek az egyedi szerződésben tett nyilatkozata és az üzletszabályzat minden oldalának szignózáása megfelelően bizonyítja azt is, hogy a felperes az alperes üzletszabályzatában foglaltakat megismerte és elfogadta. A felperes képviselője egyébként a per adatai szerint az alperes képviselőjében számos hasonló szerződés megkötésében működött közre. A szerződési konstrukció lényegét, jellemzőit, az alperes üzletszabályzatát tehát nyilvánvalóan jól ismerte. Jogszabálysértés nélkül állapították meg ezért az ügyben eljáró bíróságok, hogy az üzletszabályzat a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése alapján a felek közötti szerződés részévé vált. Olyan körülmény, amely a Ptk. 205/B. § (2) bekezdésében írt külön tájékoztatási kötelezettséget rótt volna az alperesre, a per adatai szerint - a jogerős ítélet indokolásában helyesen kifejtetteknek megfelelően - nem merült fel.
- [35] A felek jogviszonyában irányadónak kell tekinteni az üzletszabályzatnak az egyoldalú kamat-, díj- és költségemelés lehetővé tevő, valamint az árfolyamrésre vonatkozó kikötéseit is. E szerződéses kikötések tisztességtelenségének megállapítására ugyanis a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése alapján nem kerülhetett sor, mivel a felperes a szerződést a Ptk. 236. § (1) bekezdés c) pontja szerinti határidőben nem támadta meg.
- [36] Az a körülmény, hogy a lízingszerződésben a mértékadó devizanemet CHF-ben jelölték meg, azt fejezi ki, hogy a felek svájci frank alapú szerződést kötöttek egymással. A finanszírozott összeget és a lízingdíjak összegét ugyanakkor ilyen esetben, tehát deviza alapú lízingszerződés megkötése esetében sem kellett a szerződésben svájci frankban külön feltüntetniük. Elegendő volt a szerződő feleknek abban megállapodniuk, hogy az egymás közötti elszámolások során mikor, milyen deviza árfolyamot alkalmaznak. Az üzletszabályzat I.16., 17. és 19. pontjai pedig e vonatkozásban megfelelő rendelkezéseket tartalmaznak. Az érvénytelenség megállapításának tehát e körben sem volt helye.
- [37] Helytállón mutattak rá mindezekre figyelemmel az ügyben eljáró bíróságok, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására, a felperes által erre alapítottan igényelt elszámolásra nem kerülhet sor.
- [38] A másodfokú bíróság az ítéletének 12. és 13. oldalán részletes

indokát adta annak is, hogy a felperesnek a CHF Libor kamatmérték alapulvételével, illetve a fix összegű kamattal történő elszámolás iránti igényét miért nem találta alaposnak. A Kúria az ott kifejtettekkel maradéktalanul egyetért. Jogszabálysértést a felperes e vonatkozásban sem igazolt.

- [39] Alaptalanul tartott igényt a felperes az alperes részére megítélt első- és másodfokú perköltség leszállítására is. Az ügyvédi munkadíjból álló perköltség ugyanis a pertárgyértékhez és az alperesi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenységhez képest nem tekinthető eltúlzott mértékűnek. Az ügyben eljáró bíróságok tehát a Pp. 78. § (1) bekezdését és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet rendelkezéseit sem sértették meg.
- [40] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [41] A felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségét megfizetni. Az ügyvédi munkadíj áfát is magában foglaló összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései szerint, az alperes jogi képviselője által ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenység és pertárgyérték mérlegelésével határozta meg.
- [42] Az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a költségmentesség bírósági eljárásban történő alkalmazásának szabályairól szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperes köteles az állam javára, külön felhívásra megfizetni.
- [43] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2017. január 31.

Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Attila s.k. előadó bíró, Dr. Osztovits András s.k. bíró

A kiadmány hitelével: